

Таємниця чорного капелюха (дитинство Чарлі Чапліна)

Ірен Роздобудько

ЧЕРВОНІ ПАНЧОХИ

— Я не буду надягати ці противні панчохи! Через них мене всі на вулиці дражнять! — вередував хлопчик, сидючи на краю ліжка із залізними бильцями. Він аж підстрибував, і пружини старої ліжниці так само галасували, як і він.

— Не буду! Ні! Ні! Ні!

"Ні-ні, ні-ні, ні-ні!" — галасували пружини.

Матуся якраз підходила до сина, тримаючи в руках величезні яскраво-червоні вовняні панчохи.

— Чарлі, синку — лагідно вмовляла вона. — Але ж надворі вже холодно. А других панчіх немає...

— Але ж це твої панчохи! — не вгавав хлопчик. — Не вдягатиму я їх!

— Що тут відбувається? — зазирнув до кімнати тато. За ним увійшов брат Чарлі — Сід.

— Чарлі не хоче надягати червоні панчохи! — пояснив Сід. — Він у них схожий на дівчинку!

Тато суворо подивився на сина.

— Містере Чарльзе! — поважно сказав він. — У нас поки що немає змоги вбирати вас, мов принца. От виростеш, почнеш заробляти власні гроші — і тоді роби, що захочеш!

Малюк замовк. Він побоювався тата.

Скориставшись паузою, мама почала натягувати на нього панчохи.

А маленький Чарлі сидів і мріяв про те, що як виросте, то в нього буде все — і великий дім, і двійко коней, і лаковані черевики, і... багато смачних тістечок. Тістечок, які він так полюбляє розглядати крізь скло вітрин кондитерських магазинів. А головне — він завжди буде в центрі уваги. І всі любитимуть його. І казатимуть йому вслід: "О! Подивіться, це йде сам містер Чарльз Чаплін!"

Замріявшись, Чарлі не помітив, як мама вже підв'язала червоні панчохи широкою стрічкою.

— А тепер ідіть гуляти! — звернулася мама до Сіда та Чарлі. — А нам із татом треба до театру!

ПАНІ ЧЕЧІТКА

Сід узяв Чарлі за руку й повів надвір. Адже сидіти вдома не було ніякого сенсу: в квартирі холодно і нудно. А на вулиці вирувало життя. Проїжджали кеби — карети, запряжені кіньми. А часом можна було побачити і диво техніки — автомобіль! Щоправда, сюди, на околицю Лондона, де мешкали брати, автомобілі заїжджали

нечасто.

Сідові й Чарлі подобалося спостерігати за перехожими. Вряди-годи хтось із них обертався до хлопців і співчутливо промовляв: "Це ж сини акторів із мюзик— холу — Анни та Чарльза. Бідні діти! Яке на них чекає майбутнє?"

Чарлі вже знав, що його тато й мама — актори. Мама Анна виступала з танцями та піснями в різних театрах. А тато Чарльз сам вигадував пісеньки і гарно співав їх своїм приємним баритоном у лондонських мюзик-холах. А ще тато проводив удома на кухні чудернацькі репетиції. Він взував черевики із дзвінкою підошвою і так вправно підстрибував на підлозі, що вони самі вистукували різні мелодії! "Тук-так-так! Тук-так-так!"

Це називалося "бити чечітку".

Одного разу Чарлі запитав:

— А хто така ця пані Чечітка, й за що її треба бити?

Тато засміявся й пояснив, що це — різновид дуже популярного танцю, і танцювати його можуть не всі. А тільки — великі актори. Бо треба відчувати музику і... мати добру фізичну підготовку.

Чарлі було всього два роки, але йому надзвичайно кортіло робити те ж саме.

Малюк ставав за спиною в тата і потайки намагався повторити його рухи.

Інколи йому здавалося, що він витанцьовує негір— ше! Прикро, що в нього немає таких гарних лакованих черевиків — і тому підлога не співає.

Певно, малий Чарлі навчився б вибивати чечітку, але... Якось тато не повернувся додому. Не було його й наступного вечора. І решту вечорів поспіль. Чарлі чув, як сусіди говорили, що старший Чаплін втратив голос, його звільнили з мюзик-холу, і він потрапив до шпиталю.

Більше Чарлі й Сід не бачили свого батька.

А за кілька місяців тяжко захворіла й мама. До їхнього будинку під'їхала машина швидкої допомоги і повезла маму до лікарні.

Чарлі й Сід лишилися зовсім самі...

НА ВУЛИЦЯХ ВЕЛИКОГО МІСТА

Тепер Чарлі доводилося щоранку вдягатися самому. Та це ще нічого. Найстрашнішим було те, що в хаті закінчилися харчі. Сід і Чарлі розмочували сухарі, які лишилися в кухонній шафі. А потім бігли надвір.

Аби хоч трохи розважити старшого брата, Чарлі вигадав забавку...

Ось іде вулицею перехожий — старенький дідусь із палицею. Чарлі прилаштовується позаду і повторює всі його рухи.

Ось дідусь зупинився біля вітрини, протер окуляри. Чарлі робить те саме!

Ось старий нахилиється, аби поправити шнурівку черевиків — Чарлі копіює і це!

Сід сміється. Та й перехожі починають звертати увагу на хлопця, котрий так вправно й кумедно перекирвує літнього поважного пана.

Ось дідуган насуває на лоба свого капелюха, дістає з кишені носовичка... Чарлі досконало повторює рухи!

Ось дід... обертається, свариться ціпком і кричить на хлопчика:

— Начувайся, бешкетнику! Це хто тебе навчив кривдити старших?!

Сід хапає Чарлі за руку й вони біжать вулицею. Ховаються в підворотті.

— А в тебе добре виходить! — відхекавшись, каже старший брат. — Як у театрі!

— Але в театрі за це платять гроші, — зітхає менший Чарлі.

За хвилину він уже готовий до нових "подвигів".

Чарлі вичікує, коли на вулиці буде більше перехожих, обирає найдобрішого — того, хто здатен посміятися з себе — і розіграє цілі сценки. Чарлі так зугарно й дотепно відтворює рухи, що вся вулиця заливається сміхом.

А якось сталося справжнє диво: один пристойний пан поліз до кишені й дістав із неї купу мідяків.

— У мене був такий поганий настрій, — сказав він, простягаючи Чарлі гроші, — а ти так добре мене розважив! Ось, візьми. Ти, либонь, хочеш їсти?

Малий не повірив своїм очам! Виявляється, на вулиці можна непогано заробляти ось такими виступами?

Брати відразу ж побігли до крамниці. Вони справді були страшенно голодні.

Купили хліба, молока й цукерок.

Сід із задоволенням наминав усю цю смакоту.

А Чарлі подумав, що тепер вони з братом не помруть від голоду.

Вони стануть вуличними артистами!

ВУЛИЧНІ АРТИСТИ

Уранці хлопці вирішили одягнутися справжніми артистами.

От коли стали в пригоді материні червоні панчохи, яких так не любив Чарлі.

Брати полізли до скрині і ще знайшли яскраві шати.

Сід убрався в строкату куртку, яку справила йому колись мама Анна. Вона пошила її зі свого вовняного жакета й обрізків оксамитової блузки. Чарлі надів панчохи й пов'язав на шию материну синю хустку.

Коли вийшли на вулицю, сусідські хлопці почали їх дражнити:

— Ха-ха-ха! Артисти — носи у тісті! — кричали вони.

— Ха-ха-ха! Циркачі — одяглись, як паничі!

Чарлі дуже образився, але вигляду не подав.

Він вийшов на середину вулиці і раптом завмер. Довкола почали збиратися люди. Глядачі! Що ж то він робитиме?

Сід геть розгубився і заховався за ріг.

Чарлі помітив у натовпі дівчинку свого віку. Дівчинка була з мамою та й одягнута зовсім не так, як Чарлі. На ній було тепле пальто, хутряні рукавички й високі чобітки. У руці вона тримала гарну ляльку.

Чарлі подумав-подумав і...

Ось він уявив, ніби стоїть на квітучій галявині. Кумедно рухаючись, Чарлі заходився вдавати, ніби збирає ці квіти і складає в букет — одну квітку до одної. Вони випадають йому з рук, а він смішно нахиляється, збирає їх. Ті знову випадають.

Надворі стояла зима, та люди захоплено спостерігали за його рухами. І справді, разом із ним вони уявляли, що опинилися на квітучій галявині.

Ось Чарлі вдав, що букет нарешті готовий, зробив кілька кроків і простягнув його дівчинці в хутряних рукавичках. Вона віддала свою ляльку мамі і... вдала, ніби бере з рук маленького вуличного артиста справжній букет!

Публіка шалено заплескала в долоні!

До ніг Чарлі посипалися гроші — заробіток за виступ.

ЧАРІВНИЙ ЛІХТАР

Під вікнами будинку, де мешкали брати Чапліни, пролунав суворий голос:

— Де тут живуть малі хлопці, які втратили батьків?

Чарлі заховався під ковдру. Хто їх шукає? Що він хоче?

— Брати самі дають собі раду, — відказала їхня сусідка, місіс Голл. — Та й ми, сусіди, трохи доглядаємо за ними. А ви, пане, хто такий?

— Я генерал Вільям Бутс, — почувся той же суворий голос. — Я — засновник нової армії, вона зветься Армією

Порятунку. Ми рятуємо сиріт і безпритульних дітей від голоду та холоду! Тут, у Лондоні, я зі своїм військом будую безкоштовні їдальні для дітей і влаштовую їх до притулків.

Чарлі не на жарт злякався. Він не хотів до притулку!

— Це хороші, виховані й талановиті діти! — почала захищати хлопчиків місіс Голл. — Чого ви навчите їх у притулку? Ідіть, пане генерале, ловіть інших!

Та все ж таки ввечері вона завітала до оселі Чаплінів.

— Чарлі, мабуть, вам таки доведеться відвідати цю організацію, що називається Армією Порятунку, — сказала вона. — Я чула, що там вас можуть нагодувати гарячими обідами і навчити якогось добра. Адже в ній працюють і хороші люди. От, наприклад, у нашій церкві пан священник улаштовує покази "чарівного ліхтаря" і годує дітей тістечками.

Чарлі нашорошив вуха: що це за диво таке — "чарівний ліхтар"? Що він показує?

Наступного дня він пішов до священника.

— Який малюк! — зрадів панотець. — Ти прийшов попоїсти?

— Ні, — чемно відповів Чарлі, — я волів би дізнатися, чи маєте ви "чарівний ліхтар"?

Пастир усміхнувся і повів Чарлі до темної кімнати. Там уже сиділо багато дітей різного віку. Вони галасували, жували пластівці "повітряної" кукурудзи й тупотіли ногами. А перед ними на стіні висіло біле простирадло.

І от панотець вимкнув світло. Підійшов до якогось дивного пристрою, що стояв позаду стільців, і почав крутити ручку.

Чарлі занімів. Адже простирадло несподівано засвітилося, і на ньому заметушилися якісь люди. Вони були маленькі й рухливі, мов комахи! Аж ось прямо по білій матерії проїхав... автомобіль. Чарлі аж підскочив. А раптом він заїде в залу й розчавить його?

Але авто проїхало по світлому квадраті на стіні і сховалося десь у темряві.

Натомість виникло справжнє море. І Чарлі закрився руками, аби бризки не замочили його єдиного костюма. Та ба — скрізь було сухо.

А потім священик увімкнув світло.

Зачарований і приголомшений Чарлі підійшов до нього.

— Скажіть, будь ласка, — звернувся він, — що це таке було?

— Це — кіно, — посміхнувся панотець. — Новий вид мистецтва — рухомі картинки!

Чарлі повернувся додому в нестямі від "чарівного ліхтаря".

Він увесь час думав: як потрапити на те біле простирadlo, щоб поглянути на себе збоку? Адже він так гарно копіює перехожих, уміє вибивати чечітку, як батько, і співати, як мама. Хіба він не гідний того, щоб і його закарбували "чарівним ліхтарем" на тій білій тканині?

Але що для того потрібно?

Чарлі довго ламав голову над цим запитанням і вирішив — треба вміти ще щось. Скажімо — жонглювати чи робити сальто через голову.

Проте навчитися цього можна лише в цирку...

КЛОУН НА ІМ'Я ЛАПЕН

У вісім років Чарлі вперше потрапив до цирку.

Там гриміла музика, били барабани, стрибали на арені акробати, бігали по колу муштровані цуцики, а над головою ходили канатохідці.

Та найкращим був клоун! Чарлі не міг відвести від нього очей.

Клоуна звали Лапеном. Він виходив на арену зі щіткою та каструлею в руках і починав зчищати з себе пил. Та так смішно, що зала не тямилася від реготу.

А ще вразило Чарлі, що цей один клоун заміняв собою всю циркову трупку. Адже він так само жонглював, як жонглери, ходив по канату, як канатохідці, скакав на коні, як вершники, крутив сальто, як акробати. А до того ж робив це так смішно, що Чарлі просто падав зі свого стільця!

Клоун Лапен за кілька хвилин зображав ціле людське життя! Як це відбувається?

Ось клоун показує жестами, що закохався в прекрасну принцесу. А ось — сідає на коня

"Ну й добре, — вирішив Марлі, — більше я не хочу бути циркачем".

Коли зняли гіпс з пальця, хлопець не повернувся до цирку. Не хотів, щоб ним хтось жонглював, як м'ячиком.

Так Марлі знову опинився на вулиці...

ТАНЦІ Й МІСТЕР ДЖЕКСОН

Ой, як тяжко жити малому хлопчакowi на вулиці! Чого тільки не доводиться робити!

Хіба проживеш на ті гроші, що їх кидають під ноги, коли ти виступаєш?

І Чарлі вирішив піти до редакції газети. Там якраз працювали такі ж хлопчаки, як він. Вони щоранку бігали містом і продавали часописи. Чарлі теж отримав цілий стос газет.

— Голосно вигукуй назву нашої газети! — наказав йому пан редактор. — Якщо продаси всі — отримаєш заробітну платню.

І Чарлі хутко подався вулицями. Він репетував так гучно, що люди швидко розкупили його крам.

Якось Чарлі побачив об'яву на перукарні. У ній було написано, що негайно потрібен помічник перукаря. "О! Як цікаво, — подумав Чарлі. — Працювати в цирульні, мабуть, цікавіше, ніж продавати пресу!"

І він зайшов до приміщення з великими скляними вікнами. Там навдивовижу приємно пахло парфумами, чистими рушниками, кремами та парою, на якій майстри нагрівали щипці. Тими щипцями вони підкручували вуса мостивим лондонським панам.

— Я хочу бути перукарем! — сміливо сказав Чарлі хазяїнові.

— Ха-ха-ха! — засміявся той. — Хіба можна довірити ножиці такому підліткові? Я можу взяти тебе лише за помічника! Грітимеш та подаватимеш воду, чисті рушники, митимеш і местимеш підлогу.

Чарлі зітхнув, але допомагати погодився.

Поки майстер стриг і голив панів, хлопчик крутився як в'юн в ополонці: грів щипці, міняв воду в мисці для гоління, підмітав пострижене волосся.

І втямив: ні, працювати цирульником він не хоче!

Хлопчик ходив сумний і заклопотаний. Це помітив один із постійних клієнтів перукарні.

— Чому це ти сумний, Чарлі? — запитав він.

Малий промимрив, що набридло йому подавати і гріти воду.

— О, — сказав клієнт, — то я можу тебе влаштувати на іншу, цікавішу роботу!

Цей пан був інженером складувні. Він запропонував хлопцеві нову справу — вчитися видувати зі скла фігурки.

Чарлі зголосився й пішов працювати на завод, хоча був ще недолітком.

Звісно, йому не дозволили видувати зі скла цікаві барвисті фігурки. А знову дали в руки віника. Хлопчина геть засмутився. Хіба ж він мріяв увесь час прибирати за кимось?

Якось, прямуючи до осоружної гуті, він почув музику на майдані.

Люди слухали, як вуличний музикант грає на скрипочку.

Ноги самі понесли хлопчика на майдан!

Чарлі вийшов на середину і почав танцювати. Його відразу оточило ще більше роззяв. Усі аплодували хлопцеві.

Він радів, його ноги ніби окремо від нього виробляли неймовірні піруети, а підбори черевиків вистукували веселі ритми!

Коли Чарлі закінчив виступ, до нього підійшов пан у широкому плащі з високим капелюхом на голові.

— Я — містер Джексон, — сказав він. — Працюю шкільним учителем у Ланкширі. Але в мене є давня мрія: організувати дитячий танцювальний ансамбль! А ти, парубче, так гарно витинаєш, що я хочу тебе запросити. Будеш у нас солістом! Ми їздитимемо всією Англією, досягнемо таких успіхів, що про нас дізнається весь світ! Ти згоден?

О, Чарлі дуже хотів завоювати весь світ. І тому негайно погодився на пропозицію

містера Джексона. До того ж, йому хотілося навчитися танцювати професійно! Адже співати, вибивати чечітку, жонглювати, робити сальто, стояти на руках він уже вмів.

ВАШ ВИХІД, МІСТЕРЕ ЧАРЛЬЗЕ!

У славетному місті Лондоні було багато театрів. Чарлі захоплено дивився, як увечері до театру приїжджають карети та автомобілі, як із них виходять гарно вбрані люди, прямують до освітленого палацу, аби подивитися на акторів! Ото якби вони бодай раз побачили, на що здатен маленький Чарлі!

От якби хоч раз вийти на таку велику сцену!

Проте як потрапити до того театру, міркував Чарлі, й хто ж візьме хлопчика грати у виставі?

Однак сталося диво. Хоча насправді дива відбуваються лише з тими, хто наполегливо прокладає до них свій шлях. Та к от, у театрі, котрий називався "Іподром", ставили нову п'єсу.

Для вистави не вистачало хлопчика, який має вийти на сцену в третьому акті.

Зазвичай такі ролі виконують діти акторів. А тут — що за лихо! — малий син відомої акторки захворів. Що робити, де шукати виконавця, сушив собі мізки режисер.

— Піди-но на виступ дитячого хореографічного ансамблю, — порадив йому директор театру. — Кажуть, там є чудовий соліст на ім'я Чарлі Чаплін!

— Чаплін? — перепитав режисер. — Здається, я колись знав його батька. Той був непоганим співаком. Може, й син згодиться.

І режисер пішов поглянути на виступ дітей. Чарлі йому вельми сподобався!

Він запросив хлопця до театру — зіграти невеличку роль.

Це був найкращий день у житті маленького Чарлі!

Коли йому треба було виходити на сцену, щоб сказати кілька слів, режисер лагідно підштовхнув його в спину і прошепотів:

— Ваш вихід, містере Чарльзе! Не хвилюйся, хлопче, все буде гаразд...

Ця роль у виставі була зовсім крихітна. Та вийшовши на сцену, Чарлі відразу відчув себе справжнім актором. На нього дивилася вся зала! Наприкінці вистави Чарлі, як дорослий, разом з усіма вийшов вклонитися публіці.

В першому ряді він помітив знайому дівчинку. Ту саму, яка колись стояла з лялькою в руках і дивилась, як він виступає.

— Мамо, мамо! — сказала дівчинка. — Поглянь, це ж той самий хлопчик, котрий подарував мені уявні квіти!!!

— Ні, донечко, — лагідно відповіла мама, — ти, певно, помилилася. То ж був убогий хлопчик з вулиці. А цей — справжній актор!

Чарлі всміхнувся і... вдав, ніби підіймає зі сцени квітку і кидає дівчинці.

— Це він! Це він! — голосно закричала вона. І почала плескати в долоні ще дужче.

Мама нарешті теж упізнала колишнього вуличного бешкетника. Вона помахала йому рукою, а доньці сказала:

— Що ж, можливо, колись ми будемо пишатися цим знайомством! Подивись-но, як його звати?

— Чарлі, — відповіла дівчинка, прочитавши перелік акторів, що був надрукований у програмці. — Чарлі Чаплін...

і вирушає визволяти її з полону потворного чудовиська. От він бореться з чудовиськом, убиває його, рятує принцесу. І повертається додому з перемогою!

І все це — за якусь мить, самими рухами!

Хіба такого можна навчитись?

Чарлі вмить забув про "чарівний ліхтар". Він твердо вирішив: буду клоуном. Таким, як пан Лапен.

І прийшов до директора цирку влаштуватися на роботу.

ЗЛАМАНІЙ ПАЛЕЦЬ

— Нам не потрібні клоуни! Ніхто не перевершить славетного Лапена! — сказав директор. — Але якщо ти, хлопче, так любиш цирк, то я можу тебе взяти учнем акробата. Проте спочатку скажи, хто ти такий, чи згодні твої батьки й чи ходиш ти до школи?

Ой, скільки запитань, злякався Чарлі. І на всі доведеться відповідати, адже він уже дорослий — йому цілих вісім років!

Тремтячим голосом Чарлі відповів, що батьків у нього немає, що до школи він не ходить, бо мусить заробляти гроші, виступаючи на вулицях.

— Що ж, — зітхнув директор, — тут, у нашому цирку, ти можеш навчитися всього — писати, читати і робити акробатичні трюки.

Так Марлі став учнем акробата.

Спочатку він страшенно зрадів, що здійснилася його мрія і зовсім скоро він зможе виступати на арені.

Але що то був за труд!

Щодня з ранку до вечора Марлі робив неймовірні вправи: стрибав, робив сальто, вчився жонглювати, стояти на руках вниз головою. Учень акробата з розпачем збагнув: аби досягти успіху, треба надзвичайно багато працювати.

Один цирковий номер йому не вдавався. То була надскладна вправа. Спочатку він ставав на пальці ніг дорослого акробата, що лежав на спині. Той підкидав хлопчину вгору. Марлі двічі перекидався в повітрі і приземлявся на арену.

Одного разу старший акробат підкинув його надто високо.

Марлі впав, покотився і... зламав пальця на нозі.

Як же ж це було боляче! Лікар наклав на палець товстий шар гіпсу, забинтував ногу і наказав не рухати пальцями і не стрибати аж цілий місяць!

ТАЄМНИЦЯ ЧОРНОГО КАПЕЛЮХА

Минулого сторіччя в Лондоні модними були смішні капелюхи з круглим верхом і маленькими крисами. Вони були схожі на перекинуту посудину, тому їх так і називали — "котелками"

Чарлі дуже хотів мати цього капелюха! Але носити таку річ йому було зарано.

Якось він побачив на вулиці чоловіка в такому чорному капелюсі. І пішов за ним.

Коли Чарлі уважно придивився, то помітив, що той капелюх уже досить

пошарпаний і старий. А сурдут і штани закороткі. І він сам досить незграбний.

За звичкою Чарлі почав копіювати ходу й рухи цього кумедного перехожого. І так захопився, що не помітив, як вони зайшли доволі далеко — в самісіньке середмістя Лондона.

Цікаво, куди квапиться цей дивний панок, подумав Чарлі.

А капелюх раптом зупинився перед вітриною магазину. І заляк, немов укопаний.

Чарлі теж зупинився. І з цікавістю поглянув у вітрину. Там, за прилавком, стояла гарна дівчина в білому фартушку — продавчиня.

Чоловічок у капелюсі простояв перед вітриною цілу годину! Він дивився на дівчину.

І Чарлі раптом зрозумів, що цей смішний незграба закохався, але не наважується познайомитись. Адже на ньому такий вичовганий капелюх і такий куций сурдут! Хіба така гарна дівчина захоче познайомитися з ним?

Чарлі поспівчував неборакові й повернувся додому.

А вночі йому приснився дивний сон. Ніби той чоловічок у капелюсі — це він сам, хлопець із бідного лондонського кварталу...

Чарлі аж прокинувся посеред ночі! У вікно заглядав великий повний місяць. Він світив так яскраво, мов "чарівний ліхтар". І в колі того світла перед очима Чарлі виникали усілякі подиву гідні марення. Він уявляв себе дорослим і поважним паном: ось у нього є великий дім, двійко коней, автомобіль, лаковані черевики і... ціла купа смачних тістечок! А потім у місячному сяйві перед ним виник образ того кумедного закоханого чоловічка в зім'ятому капелюсі...

Чарлі ще довго крутився на ліжку. А потім вирішив: "Як стану Великим Актором — обов'язково запам'ятаю цей образ. І назавжди прославлю його! Адже бути багатим і поштивим паном — це ще не все, до чого треба прагнути в житті! Деколи маленька людина в пошарпаному капелюсі має таке велике добре серце і стільки фантазій, що перед нею може схилитися весь світ!"

Подумавши про це, маленький Чарлі заспокоївся і заснув...

Історія людини в історії людства

Чарльз Чаплін — відомий англійський актор та режисер. Народився в Лондоні 16 квітня 1889 року в родині артистів мюзик-холу. Виступати перед публікою (співати, показувати пантоміму) почав у 5 років.

Рано втратив батьків. Перед тим, як його прийняли до театральної трупи "Безмовні комедіанти" Фреда Карно, працював у цирку, перукарні, продавав на вулицях газети... У листопаді 1913 року почав працювати на кіностудії "Кістоун", з чого й розпочалася його кар'єра видатного актора та режисера.

Перші фільми, в яких він грав: "Заробляючи на життя", "Дитячі автогонки в Веніксі", "Поміжзливими", "Фатальний молоток". Загалом більше тридцяти. Найвідоміший фільм, який зняв як режисер — "Вогні великого міста".